

Jen jediné je nutné vyrovnat: naše účty s kapitálem a jeho státem

V dobách krize, jako je ta současná z nadměrné akumulace, používají kapitalisté politiku „veřejného zadlužení“ s cílem vytvořit nové metody intenzivnějšího vykořisťování. Zatímco se v době kapitalistického boomu zvyšuje soukromé zadlužení, vyznačují se recese zvyšováním „veřejného dluhu“. Soukromé investice do státních dluhopisů zajišťují zisky, které jsou prostřednictvím přímých a nepřímých daní vytahovány z kapes dělníků za účelem splácení úroků a v konečném důsledku vedou k posílení bankovního sektoru kapitálu. V kontrastu s obvyklým tvrzením proto „veřejný dluh“ poskytuje pomoc soukromému kapitálu a v tomto ohledu by se měl započítávat do jeho zisků.

V posledních 2 letech se navíc „veřejné deficit“ ve 20 z 27 zemí EU ztrojnásobilo kvůli masivním výdajům na pomoc finančnímu sektoru. Jsou to peníze, které nebyly poskytnuty prostřednictvím úvěrů (nebankovnímu) soukromému kapitálu na produktivní investice. Veřejné půjčky se poskytovaly a jsou stále poskytovány za podmínek, které dalece překonávají průměrnou míru zisku. Investice do státních dluhopisů jsou tak mnohem výnosnější než investice do vytvoření výrobních jednotek, a to tím spíše, že těmto investicím nehrozí nebezpečí třídního boje v místě výroby.

Světová hospodářská recese posledních let, která je nejnovějším projevem permanentní krize reprodukce globálního kapitálu uplynulých 35 let – krize přerušované jen přechodnými oživeními – nevyhnutelně zasáhla také domácí (řeckou) akumulaci kapitálu. Kromě dopadů, které měla na řecký kapitál, zvláště na námořní přepravu a turistiku, omezená globální ekonomická aktivita, vyšla najevo také permanentní krize vykořisťovatelnosti a disciplinace proletariátu.

Od poloviny 90. let do poloviny roku 2000 se kapitálu v Řecku sice dařilo zvyšovat míru vykořisťování a ziskovost, v posledních letech ale jeho rentabilita neustále klesá, protože se ve vztahu ke mzdám snižuje produktivita. Ziskovost se začala snižovat v roce 2006, v prvním pololetí 2009 potom nastal její kolaps, když se kvůli světové recesi meziročně propadla o 51,5 procenta. Propad tržeb a výnosnosti soukromých podniků vedl vzápětí kvůli rostoucím potížím soukromých firem se získáváním bankovních úvěrů k významnému omezení investic. Přímý zásah navíc dostaly i banky, protože jim dramaticky klesly zisky kvůli nárůstu ztráty z pozdě splácených nebo dokonce nesplácených úvěrů. Obecně pak banky navíc kvůli globální finanční krizi sužuje problém likvidity.

Stát v této situaci samozřejmě nezůstal pasivní. Chvatně řešil problémy, které se s krizí objevily. Akumulaci kapitálu se v roce 2009 snažil pomoci zvýšením státních výdajů o 10,9 procenta. Hrubému domácímu produktu tím pomohl o 1,7 procenta. Současně stát bankám poskytl kvůli udržení rentability finance ve výši 28 miliard eur, což je částka odpovídající 11,5 procenta hrubého domácího produktu. V této politice bude pokračovat vláda PASOK, která dodatečně poskytne ještě dalších 10 miliard eur. Veřejné výdaje se kromě toho zvýšily i z dalších důvodů, například kvůli výplatě podpor v nezaměstnanosti. Zvýšil se totiž počet dělníků bez práce, zatímco příjmy z daní a sociálního pojištění snížila recese, což znamená pokles hrubého domácího produktu (na snížení těchto příjmů se ale navíc podepsala také stále menší míra zdanění zisků za posledních 20 let). Nepřekvapilo proto, že veřejný deficit strmě narostl a zvýšilo se zadlužení (deficit vzrostl na 12,5 procenta z hrubého domácího produktu, zadlužení na 112,6 procenta).

Finanční instituce se od roku 2008 rozhodly investovat hlavně do státních dluhopisů, jejichž

objem se všude násobil v souvislosti s politikou států celého světa na záchranu bank. Po krizi státního dluhu v Dubaji v říjnu 2009 a neschopnosti úvěrových ratingových agentur tuto událost předpovědět začaly tyto agentury zuřivě snižovat hodnocení řeckých státních dluhopisů a „zvyšovat“ podíl finančního instrumentu s názvem Credit Default Swaps (CDS). Fakt, že se Evropská centrální banka chystá od začátku roku 2011 zvýšit minimální úvěrový rating pro způsobilost vládních dluhopisů zajišťovat obstarávání likvidity, povzbudil finanční instituce držící řecké vládní dluhopisy k tomu, prodávat pod cenou. To urychlilo „dluhovou krizi“ a zvýšilo úroky, což vzápětí zvýšilo náklady na splácení dluhu. Rostou tedy veřejné výdaje na splácení úroků, stejně jako se zhoršují předpovědi vývoje veřejného deficitu.

V atmosféře fiskálního terorismu, kterou média vyvolávají už několik měsíců, byl v Řecku v rámci úsilí mezinárodního kapitálu a řeckého státu proměnit zemi v laboratoř nové šokové politiky vyhlášen stav nouze. Obrovské „veřejné zadlužení“ a „bezprostředně hrozící státní bankrot“ jsou hesla využívaná jako efektivní nástroj pro terorizaci a disciplinaci proletariátu, ospravedlnění snižování přímých a nepřímých mezd a sešňorování očekávání a požadavků dělnické třídy, a to vše ukázkově neoliberalním způsobem mezinárodních rozměrů.

Mobilizace byly spíše vlašné a rozhodně neodpovídají kritické situaci a tvrdosti úsporných opatření. Panuje všeobecný pocit bezmoci a paralýzy, ale také vzteku, který stále nenachází odpovídající ventil. Šoková politika prosazovaná vládou PASOK (zkratka pro Panhelénské socialistické hnutí neboli řeckou sociální demokracii) se setkává se skutečnou nespokojeností (jde o snižování mezd a benefitů, zvyšování přímých a nepřímých daní, prodlužování věku odchodu do důchodu, intenzivnější policejní kontrolu atd.). Naštvanost je zřejmá v každodenních rozhovorech na pracovištích, avšak tváří v tvář diktatuře ekonomiky a všemocnosti „trhu“ převažuje napjaté ticho. Podle očekávání se v takovémto období stala jedním z nejoblíbenějších nástrojů vlády mantra „národní jednoty“, zatím ale nedosáhla nebezpečných rozměrů.

Odborové konfederace GSEE (zastřešuje odbory v soukromém sektoru) a ADEDY (podobná organizace ve veřejné sféře) jsou zcela pod kontrolou socialistické vlády a dělají vše pro to, aby se skutečnému odporu proti poslední ofenzivě vyhnuly. S ohledem na téměř letargické chování spodních článků hierarchie odborových kádřů socialistické strany, kteří na pracovištích získávají stále většinu hlasů, je v současnosti spíše nepravděpodobné, že by krize a tlak členské základny nějak zásadně změnil strukturu a funkci těchto dinosauřích uskupení.

10. února svolala konfederace ADEDY první stávkou, která ale měla ve veřejném sektoru spíše jen slabou účast. Níže se pokusíme popsat demonstraci v Aténách 24. února, kdy byla ze strany ADEDY a GSEE svolána první generální stávka proti úsporným opatřením. Odhad stávkujících zaměstnanců činí 2 až 2,5 milionu lidí. V některých sektorech (přístavy, loděnice, ropné rafinérie, stavebnictví, banky a podniky veřejných služeb) se účast pohybovala kolem 70 až 100 procent. Ve veřejném sektoru (školství, zdravotnictví, veřejné služby a ministerstva, pošta) byla účast nižší, pohybovala se mezi 20 až 50 procenty.

Silně se liší odhady množství lidí, kteří se během stávky účastnili demonstrací. Policejní odhad je 4 tisíce účastníků, podle některých médií jich bylo 100 tisíc, další zdroje mluví o 9 až 30 tisících demonstrujících. Jako účastníci demonstrace můžeme říci, že realistický odhad je přibližně 40 tisíc lidí v ulicích.

Tato demonstrace měla dva hlavní znaky. Prvním byla pozoruhodná účast mnoha imigrantů; a to nejen „pod komandem“ levicových organizací, bylo je možné vidět rozptýlené po celé

délce demonstrace. Je třeba říci, že jejich účast aktuálně souvisí s novým zákonem o „občanství imigrantů“, který je rozděluje na těch několik málo, kteří přicházejí do úvahy pro získání občanství, a na zbylé tisíce lidí odsouzené k životu v ilegalitě.

Druhým hlavním znakem demonstrace byly pouliční boje mezi pořádkovou policií a protestujícími, kteří nepocházeli jen z antiautoritářsko-anarchistického prostředí. V mnoha případech došlo k bojům zblízka, protože policie dostala od socialistické vlády příkaz používat méně slzný plyn. Docházelo k rozbíjení bankovních výkladů, rabování obchodů (knihkupectví, obchodních domů, supermarketů a kaváren), což i přesto, že se toto jednání všeobecně nerozšířilo, udalo demonstraci bezesporu zcela jiný tón, než který bylo zatím možné od obvyklých GSEE-ADEDY stávkových shromáždění očekávat. Tuto změnu atmosféry může dobře ilustrovat jeden incident na konci demonstrace: Když protestující pochodovali dolů ulicí Panepistimiou, kde začíná luxusní čtvrť Kolonaki, uviděli v Zonaru, tradičně buržoazní a velmi drahé kavárně, jak vystrojení a naškrobení hosté popíjejí šampaňské (!) a užívají si svých drahých nápojů. Rozlíčený dav vtrhl do kavárny, rozbil její výkladní tabule a vzápětí se v něm rozdávaly koláče už za mnohem dostupnější cenu.

Podle našeho názoru to ukazuje na velký vliv revolty z prosince 2008 na charakter současných protestů. Na demonstraci panoval všeobecný souhlas s násilím proti policajtům a kapitalistickým institucím, jako jsou banky a obchody. Objevilo se hodně případů, kdy demonstranti napadli policajty, aby jim zabránili zadržet „trouble-makers“. Samozřejmě nechybělo levicové volání po „nenásilném protestu“, v očích většiny proletářů už ale postrádalo smysl.

Bylo cítit všeobecnou radost z toho, že se tím, že se dal průchod naštvanosti proti policajtům, vyjádřil hněv proti současnému náporu, jemuž pracující čelí. V tomto smyslu fungovala stávka a demonstrace jako mocné antidepresivum, i když s jen dočasným účinkem.

Nakonec bychom měli zmínit spektakulární tah řecké KS (Komunistické strany podle názvu, stalinistické podle její skutečné politiky – pozn. překl.), respektive její dělnické fronty PAME (Všedělnická militantní fronta – pozn. překl.) v předvečer stávky: Brzy ráno obsadili burzu se surrealistickým a dost nesrozumitelným transparentem v angličtině: „Krizi platí plutokracie“. Podle jejich vlastních slov bylo jejich záměrem „ukázat inspektorům Evropské komise, Evropské centrální banky a Mezinárodního měnového fondu, kde jsou peníze“ – jako by to dotyční nevěděli sami! Fungování burzy se přesunulo do jiné budovy a protestující po 14.00 blokádu ukončili. K praktikám KS a k jejímu vlivu se v reportu ještě vrátíme.

Třetího března socialistická vláda oznámila nová opatření na „záchranu země“ včetně třicetiprocentního snížení 13. a 14. platů zaměstnanců ve veřejném sektoru, snížení příplatků o 12 procent, zvýšení daní z benzínu, alkoholu a tabáku, stejně jako škrtů ve výdajích na školství a zdravotnictví. První reakce přišla od PAME. Následujícího dne vystupňovala své krátké spektakulární mise, tentokrát okupací ministerstva financí a několika televizních stanic v provinčních městech, a svolala jako první na odpoledne 4. března demonstrace v Aténách a několika dalších městech. Někteří levicoví odboráři a levicové organizace, k nimž se připojily odbory středoškolských učitelů a ADEDY, svolali samostatnou demonstraci v Aténách. Vzhledem k tomu, že se o shromáždění vědělo jen krátce před jeho začátkem, a s ohledem na všeobecný pocit bezmoci procházelo hlavními ulicemi Atén tak trochu jako bez života kolem 10 tisícovek lidí. Hned den nato už se ale věci měly trochu jinak.

Iniciativy ke svolání stávky na 5. března se opět chopila KS: vyhlásila na tento den „generální

stávku“ a demonstraci. S tříhodinovým zastavením práce se následně přihlásily odbory ADEDY a GSEE, zatímco další odbory (obě organizace učitelů základních a středních škol, odbory ve veřejné dopravě) ohlásily celodenní stávku. Na demonstraci PAME se sešlo kolem 10 tisíců lidí a skončila dříve, než začalo další shromáždění. Na něm byli více vidět antiautoritáři a mladší lidé a na náměstí Syntagma vedle parlamentu, kde se sešlo, zatímco uvnitř se socialistická strana chystala hlasovat pro nová opatření, panovala od začátku napjatá atmosféra.

Jen krátce poté, co šéf GSEE Panagopoulos udělal tu chybu, že se pokusil mluvit k davu, na něm přistál první jogurt, potom na něj letěla voda a kafe a nakonec dostal pěstí. Překvapující bylo, že útoky přišly z různých směrů. Tomu, aby mnohačetný dav (v němž měli většinu antiautoritáři a levice) prakticky vyjádřil nenávisť vůči jeho osobě a tomu, co symbolizuje, nebyla jeho banda schopna zabránit. Byl štván a bit celou cestu ke vstupu do parlamentu, kde ho vzala pod ochranu zásahová policie. Naštvaný dav se utábořil přímo pod budovou. Folklórní stráže okamžitě zmizely a rozpoutaly se potyčky mezi rozzuřenými lidmi a zásahovými jednotkami. Poté se rozhodli udělat svůj vlastní spektakulární manévr poslanci koalice SYRIZA (koalice radikální levice – pozn. překl.), kteří před vchodem rozvinuli transparent s Bretonovým citátem „Odpovědí je lidská bytost, ať už je otázka jakákoli“ – větou, z níž se antihumanističtí althusseriánští intelektuálové patřící k SYRIZE mohou cítit nesví, ačkoli ji je možné číst v duchu SYRIZY také čistě sociálně demokraticky jako "Lidé místo zisků", což je v současnosti nejoblíbenějším heslem této koalice. Když se Glezos, 88letý člen SYRIZY a symbol národního odporu proti nacistické okupaci, pokusil zabránit zásahové policii v zatčení jednoho mladíka, dostal nakládačku a zásah slzným plynem přímo do obličeje. Následně se boj s policií rozšířil na všechny strany. Přes 300 lidí (většinou antiautoritářů, ale i dalších) ji zasypalo kameny, zbytek lidí křičel a nadával až do té doby, než policie podnikla protiútok, kterým se pokusila dav rozpráshit. Osvěžující incident nastal, když se pár lidí zmocnilo mikrofону odborové konfederace a skandovalo hesla proti námezdnímu otroctví a policajtům. V oblacích slzného plynu to bylo slyšet po celém náměstí. Mezitím vůdce SYRIZY Tsipras pospíchal do parlamentu informovat své kolegy poslance, kteří právě odsouhlasili nová opatření, o útoku na Panagopoulose, aby ho co nejenergičtěji odsoudili.

Demoška se potom pustila na pochod směrem k ministerstvu práce, což hodně demonstrantů kritizovalo jako pokus části odborářů uvolnit napětí u parlamentu. Pochod měl ale pořád atmosféru, takže když demo dorazilo k budově Státní rady, někteří protestující zaútočili na zásahové jednotky, které budovu hlídaly. Brzy po nich začal obrovský dav házet kameny a různé předměty, čímž je zahnal dovnitř budovy. Jeden policajt ale neutekl, byl zajat a rozzuření lidé ho skoro zlynčovali, protože podpurným zásahovým jednotkám bránili v příchodu na scénu nedaleko shromáždění propuštění pracující Olympic Airways. Incident ukazuje jak na to, že vyostřenému násilí přitakali dokonce i lidé, kteří by za jiných okolností jednali jinak, tak na rostoucí nenávisť vůči policii, která byla zejména v těchto dnech realitou. Zaměstnanci Olympic Airways obsadili krátce po oznámení nových opatření budovu ministerstva financí v nedaleké ulici Panepistimiou a až do 12. března blokovali dopravu auty a popelnicemi. Demoška zamířila k ministerstvu práce, které však již mezitím bylo, s příchodem prvních demonstrantů, evakuováno. Policajtů přibývalo, objevilo se pár případů demolování (banky, velká knihkupectví a obchodní centra). Demonstrace později skončila na Propylea.

Ačkoliv se vláda snaží svalit odpovědnost za mobilizace na „extrémisty“ z levicových stran, je třeba říci, že SYRIZA má na pracovištích jen malý vliv (kromě odborů středoškolských učitelů). Ideologie a praxe stalinoïdní KS si však na druhé straně zaslouží podrobnější rozbor.

Současné dění představuje pro aktivity KS ideální terén, protože vládní a mediální propaganda kolem údajného uvalení tvrdých opatření ze strany EU, mezinárodních trhů a spekulantů je zdánlivě v souladu s její rétorikou o „vystoupení z EU“ a „odporu proti monopolům a velkému kapitálu“, kterou s náboženským zanícením opakuje od 80. let. Coby jeden z hlavních politických reprezentantů dělnické třídy (jako třídy kapitalistického výrobního způsobu a komunikace) uvnitř řeckého státu a jeho institucí hlásá KS zřízení nacionalistického „lidového“ hospodářství, v němž bude dělnická třída požívat předností sociálně-demokratického kapitalismu s příchutí stalinismu. Akce KS ve skutečnosti zajišťují, že boje zůstanou uzavřené v mantinelech kapitalistických institucí, a to navíc těch nejvíce fetišizovaných – voleb a parlamentu, protože pro KS představuje hlas pro stranu a vstoupení do jejich řad vyvrcholení třídního boje.

Hlavním znakem aktivismu KS zůstává úplná separace mobilizací jejího odborového orgánu (PAME) od ostatních bojujících proletářů. Demonstrace svolávané PAME a KS se nikdy nespojují s demonstracemi svolávanými jinými dělnickými odbory a studentskými organizacemi. Ačkoli kvůli jejich zcela uzavřenému způsobu fungování přesně nevíme, co se uvnitř aparátu KS a PAME v současnosti odehrává, naše zkušenost z odborových shromáždění ukazuje, že nad svou členskou základnou uplatňují totální kontrolu. Víme určitě, že o akcích rozhoduje stranické vedení bez stopy participace řadových členů, což je důvod, proč je v současnosti bývalých členů KS více než těch aktivních.

Je nutné přiznat, že úroveň třídní aktivity je nízká: Neprobíhají dlouhodobé stávky organizované současně v mnoha sektorech ani každodenní militantní demonstrace. V tomto kontextu vypadají aktivity PAME (okupace veřejných budov, jako je ministerstvo hospodářství a burza, masivní demonstrace a manifestace – praxe, která pro KS nebyla neobvyklá přinejmenším od poloviny tohoto desetiletí) působivě, zvláště když se jim podařilo vyzvat ke stávce nebo demonstraci jako první a donutit odbory GSEE a ADEDY, aby se připojily. Je možné, že se za touto strategií skrývá plán na rozštěpení GSEE a ADEDY a na vytvoření třetí „nezávislé“ odborové konfederace. Je jasné, že pokud se situace vymkne z rukou a půjde nad rámec každotýdenních čtyřadvacetihodinových stávek, tedy jestliže propuknou dlouhodobé stávky doprovázené permanentní proletářskou přítomností a militantní aktivitou na ulicích, KS opět zaujme policejní roli a bude stávky, které nebude mít pod kontrolou, podkopávat, bude odvolávat své členy z ulic a pokoušet se o násilné potlačení každé radikální aktivity. To byla konec konců její standardní praxe od pádu diktatury a přesně to samé dělala i během revolty v prosinci 2008.

Co se týče malých odborů členské základny, kterých v posledních letech přibývalo, ať už jsou levicové nebo anarchistické, jsou příliš slabé na to, aby byly kromě svých politicky spřízněných členů schopny mobilizovat dělníky obecně. Jejich militantní akce (blokady firem, účast na demonstracích) spočívají většinou na aktivní participaci antiautoritářů, kteří k nim nepatří.

Pátého března učinily odbory GSEE a ADEDY další pokus o získání alespoň špetky legitimacy a svolaly na čtvrtek 11. března novou čtyřadvacetihodinovou stávku jako odpověď na všeobecnou, ale stále pasivní nespokojenost s oznámenými úspornými opatřeními. O účasti na stávce nejsou dostupná žádná jistá čísla, můžeme však bezpečně říci, že byla vyšší než v předchozí stávce (GSEE tvrdí, že účast dosáhla 90 procent). To prokázala i demonstrace, která byla téměř dvakrát tak větší než demoška z 24. února. Podle našich odhadů se obou demonstrací PAME a GSEE-ADEDY (PAME pořádala v souladu se svou standardní praxí

oddělenou demonstraci) zúčastnilo kolem 100 tisíc lidí, i když média odhadují číslo na 20 až 25 tisíc účastníků. Mírně odlišná byla také kompozice davu, v němž bylo více vysokoškolských studentů, pár středoškoláků a více mladých dělníků, zatímco imigranti tentokrát chyběli. Demonstrace GSEE-ADEDY se zúčastnil také velký počet demonstrantů z téměř celého antiautoritářského prostředí, rozptýlil se však po celé šířce shromáždění.

Dalším rozdílným rysem demonstrace byla odlišná, podstatně ofenzivnější taktika policie. Více než 5 tisíc policajtů se pokoušelo zabránit eskalaci proletářského násilí těsným sledováním demonstrace podél obou jejích stran. Svého cíle do určité míry dosáhli, protože pouliční boje podporovalo či se střetů s policií aktivně účastnilo relativně méně lidí z těch, kdo nepocházeli z anarchisticko-antiautoritářského prostředí, než na předchozí akci. To také může souviset s širší (a proto konzervativnější) kompozicí demonstrantů, z nichž většina takovéto zkušenosti nemá. Přesto během demonstrace docházelo na různých místech k řadě střetů s policií, které trvaly až do jejího konce, po němž se rozšířily okolo celé Exarchie, kam mnozí demonstranti v souladu s „tradicí“ při takových příležitostech zamířili.

Dále je nutné poznamenat, že vedení odborových konfederací tentokrát nejen otevřeně spolupracovala s policií, ale pořádkovým jednotkám dokonce dala konkrétní příkaz zastavit demonstrující na třídě Patisson, aby vedení konfederací mohla být v čele demonstrace a předejít možným konfliktům s členskou základnou a opakování konfliktů z posledního pátku, poté co je lidé po zásluze (aktivně) vypískali. Aby policie vedení GSEE a ADEDY pomohla dostat se do čela shromáždění, zastavila a následně zaútočila na první řady demonstrace, v nichž byly bloky několika levicových odborových organizací z pracovišť. Koordinační výbor těch samých základních odborových organizací a dalších levicových odborářů (jako je například odborářská skupina z OTE, bývalého veřejného telekomunikačního podniku) ale přesto tento tah GSEE a ADEDY politicky podpořil, když následoval jejich trasu oklikou přes třídu 3. září, čímž jim otevřel cestu do čela – a poté se jen připojil přímo za blok vedení GSEE a ADEDY! Obě konfederace navíc dělaly vše, co bylo v jejich silách, aby policajtům pomohly na demo dohlížet. Když dorazily na náměstí Syntagma, pokoušely se lidi, kteří dorazili později, posílat pryč. Není tedy divu, že se policii podařilo na Propylea demo rozdělit. Poté, co kontingenty byrokratů zamířily zpět do svých kanceláří, propukly na tomtéž místě střety s policií.

Je také potřeba poznamenat, že se odborářům z bezpečnostních složek (policie, hasiči atd.), kteří čekali na náměstí Kolotroni, až projde separátní demonstrace PAME, dostalo od demonstrujících z PAME potlesku a oni naopak aplaudovali demonstrantům. Poté samozřejmě rychle zmizeli, protože „společný sraz“ s dalšími demonstranty by pro ně až tak příjemným zážitkem už být nemusel.

Kompozice těchto posledních demonstrací se od kompozice nepokojů v prosinci 2008 podle očekávání liší. Středoškoláci se vůbec neukázali, alespoň tedy ne v podobě rozpoznatelných bloků, s výjimkou pár lidí na poslední demonstraci. Univerzitní studenti ale s tím, jak je svoláváno víc a víc všeobecných shromáždění, na posledních dvou demonstracích byli. Odhlédneme-li od studentů, nebyly pochopitelně přítomny ani prekarizované, okrajové segmenty třídy, které byly dominantním subjektem riotů. Hlavním tématem totiž je, alespoň v této chvíli, fiskální terorismus zaváděný prostřednictvím úsporných opatření, který ohrožuje především dělníky se stabilnějším zaměstnáním, kteří toho můžou více ztratit. Vysvětlení tedy potřebuje spíše laxnost této části proletariátu, neboť její mobilizace dosud nevedla ani k vytvoření hnutí, ani neodpovídá současné kritické situaci. Stávky svolává vedení odborových konfederací nebo federací. Dokonce i když je svolávají závodní organizace odborů,

nepředchází jim žádná mimořádná masová shromáždění, což znamená, že nedochází k organizování procesů mezi členskou základnou. Hlavní překážkou je stále destruktivní a paralyzující vliv socialistických odborářů a kontroly, kterou dosud nad odbory mají. Lze to ilustrovat na následujícím příkladu. Zaměstnanci Státní tiskárny ji 5. března obsadili kvůli tomu, že nová opatření snižují příjmy zaměstnanců ministerstva vnitra o dalších 30 procent. Okupace byla ale uzavřena pro každého, „kdo nebyl zaměstnancem ministerstva“, jak bylo řečeno soudruhům, kteří se je pokusili navštívit... a kteří tak vlastně byli posláni pryč. Socialistické kádry kontrolující odbory rozhodly ve spěchu o ukončení okupace, bez toho, že by se o tom poradily na shromáždění. Argumentovaly „slibem“ vlády dotyčné dílčí nařízení vypustit – a zatímco sice zaměstnanci na toto rozhodnutí reagovali hněvem, nepokusili se ho zvrátit. Obsazení ministerstva financí propuštěnými zaměstnanci Olympic Airways mělo stejně smutný konec. Většinou jde o techniky, kteří již tři měsíce po privatizaci Olympic Airways nedostali mzdu, nebo o dělníky ve výluce, kterým byl přislíben přesun na jiné pracoviště. Během prvního dne okupace si vzali na několik hodin jednoho vysokého úředníka jako rukojmí a ten samý večer zbili a zahnali pryč zásahovou jednotku. Ačkoli byli otevření diskusím a zdáli se být rozhodnutí setrvat v blokádě, jak jen to bude nutné, protože, jak sami říkali, „nemají co ztratit“, do obsazené budovy nepustili nikoho. Po desetidenní okupaci se jejich socialističtí (a pravicoví) zástupci rozhodli přijmout vládní „slib“ na zřízení zvláštní komise, která má věc prozkoumat! Socialističtí odboráři jednali v tomto případě jako doručovatelé vládních hrozeb proti dělníkům a nařízení státního zástupce, podle něhož měli být dělníci zatčeni.

Jak jsme uvedli již před rokem v souvislosti s neschopností rebelie z prosince 2008 rozšířit boj na pracoviště, nedostatek autonomních forem organizace a nových obsahů boje, které by šly za horizont odborových požadavků, na proletáře v éře terorismu „veřejného dluhu“ těžce doléhají. Limity této rebelie a její menšinový charakter jsou navíc nyní ještě zřejmější a ti, kteří se od ní drželi stranou, možná brzy zjistí, že musí zahájit novou, aby se z nynějšího bahna dostali.

*Proles and Poor's Credit Rating Agency aka TPTG (Řecko),
14. března 2010*